

късна иощь и радва селото. А и чете тоя Пено, който все още самъ пасе воловетъ си! Азъ бѣхъ при него, говорихме за „Клетниците“ на Викторъ Хюго и за особеноститъ на българскитъ народни мелодии. Та не е ли това сънь, сънь отъ хиляда и една нощъ, както оня — съ диамантитъ въ метеорния кжсъ, намѣренъ отъ Петра...

Видѣхъ и работилницата на по-голѣмия братъ Ваню, самоукътъ дърводѣлецъ и бакалинъ. Човѣкъ не вѣрва на очитъ си. Чѣкръкътъ е направенъ съ такъвъ вкусъ и толкова тънко изработенъ, щото азъ неволно потърсихъ прескурантъ отъ образцитъ, по които, предполагамъ, работи тоя Ваню. Но човѣкътъ е само разглеждалъ работитъ на дърводѣлското училище въ Бѣлоградчикъ при катогодишнитъ изложби тамъ! Нѣмалъ нищо подържка: всичко работѣлъ „на умъ“.

*

Учителъ на сегашнитъ върбовченски просвѣтители е билъ Тома Виденовъ отъ Търговище (пакъ село отъ източната половина на Бѣлоградчишка околия). Той е учителствувалъ тукъ непрекъснато 15 години. Една по-изключителна фигура отъ нѣкогашнитъ наши романтични „даскали“. Макаръ и човѣкъ само съ трикласно образование, той не е снелъ и до край бѣлодрешковската си народна носия. Записвалъ народни приказки, пословици, пѣсни, а и самъ съчинявалъ цѣли поеми, на които нагаждалъ и гласъ, Рѣдко се е явявалъ въ учителскитъ конференции, нито се е обаждалъ тамъ: не обичалъ дърдоренията